

Ady Endre

Dankó

Kanyargó Ér mentén fekete, magyar föld
Volt az én testemnek életet adója,
Földből élő ember az édes apám is,
Olyan rég nem szóltam magyar szóval róla.
Magyar ott a síkon, szívig magyar minden,
Magyar a vér is még az én ereimben,
Hej; hogy olyan ritkán emlékszem meg róla,
Hej, hogy messze tőlem az Ér-mosta róna!...
Nem tehetek róla...

Én rólam talán ezt eleve rendelték,
Fáradt volt a lélek, hogy belémleheltek,
Novemberi nap volt, sárgult már a róna,
Nincs bennem elég tűz, nem tehetek róla!
Én bennem csak vágy van, messze-messzeszálló,
Valami névtelen, valami borzalmas,
Valami sóvárgó...
Úgy-úgy agyonhajszol, úgy-úgy kerget innen,
Úgy-úgy húz magához az idegen isten;
Keletről szakadt törzs napnyugatra szállnék,
Fénynek teremtettem s árnyék lettem... árnyék...
Nincs bennem magyar tűz – mea culpa – nincsen...

Magyar Dankó Pista, áldjon meg az isten!...
Kanyargó Ér mentén... Óh, szállj csak rám, álom! –
Lássam meg a multat. Aranyozott szárnyon
Borulj rám: hadd tudjak gyermekmódra sírni,
Szálljon meg oly kéj, mit nem lehet elbírní...

Tele van a szívem... Holdas enyhe éjjel,
Mámorossá tesznek erős vadvirágok,
Kábultan pihenve hallgatok egy nótát,
Gyermek szemeimből a könnyű szivárog,
Egyszerre szakad rám kárhozat és éden,
Leányok nótáznak csendes faluvégen,
Reszket mellettem a vadba oltott rózsa...
Óh, szent, égből lopott, magyar lelkű nóta...

Magyar Dankó Pista, áldjon meg az isten,
Akinek a lelke elvágódik innen,
Akit kerget, hajszol sóvár, beteg vágya,
Akinek a lelke magyar földön árva,
Megmenti, megtartja a te magyar lelked,
A te nagy bánatod, a te nagy szerelmed,
A te duhajságod, a te kacagásod...
Visszaadtál nekem egy vesztett világot!...

Kanyargó Ér mentén fekete, magyar föld
Volt az én testemnek életet adója,
Földből élő ember az édes apám is,
Olyan rég nem szóltam magyar szóval róla.
Visszajött az űzött, agyonhajszolt lélek,
Amit csak álmodtam, amibe' csak hittem!..
Magyar Dankó Pista, áldjon meg az isten,
Hogyne szeretnék, hogyne szeretnék...

BANGÓ MARGIT ÉNEKES